
İNSAN YİYENLER
Gökçe Avşar
(Kısa Hikayeler Serisi)

İNSAN YİYENLER

Sert bakışlarla arabadan indi adam. Sinirli, neredeyse bir kurt gibi saldırgan şekilde hareket ediyor. Gözleri ateş saçıyordu sanki. Az sonra bir savaşa girecek, düşmana saldıracak bir asker sanki.

Zekeriya elinde benzin pompası, arabaya koyduğu benzinden sonra benzin pompasını yerine takmaya çalışıyor, bir yandan da fiyat göstergesine bakıyordu. Arkasını döndüğünde 2 öfkeli göz kendisine bakıyordu. Bir hayvanın soluğu gibi yüzüne öfke ile soluyordu adam.

Zekeriya ne var ne oldu? Bir problem mi var? Diye sordu. Daha lafını bitirmeden, adam yakasını yapışmış, elini yumruk şeklinde sıkmıştı. Lan pezevenk, sen havamı basıyorsun benzin diye arabaya? Geçende senden aldım, hem çabuk bitti hem de araba tekledi. Motor arıza yaptı, büyük ödemeler yaptım. Zararımı telafi edeceksin koçum. Diye bağırdı.

Zekeriya bu söylemlerle ilk defa karşılaşmıyordu. Bu sebepten rahattı. Bu hava basma ile alakalı şehir efsanesi yaygındı. Gerçi efsane olmayan kısımları da vardı.

Birkaç benzin istasyonunda çalışan art niyetli insanlar bu işi elbet yapıyordu. Bu sebepten tüm istasyon çalışanlarına aynı gözle bakıyordu insanlar.

Zekeriya yavaşça adamın elini tutup indirdi. İnsanları haksız yere suçlamak iyi bir şey değil, öfke ile kalkan zarar ile oturur. Diye ekledi. Adam hâlâ öfke ile bağırıp çağırıyordu, sesi yükseldikçe yükseliyordu. Zekeriya adamı hiç umursamıyor gibi elindeki fişe baktı, borcunuz 70 lira 25 kuruş dedi. Adam sustu.

Biraz sonra bağırarak, vermiyorum lan para mara. Diye çıkıştı. Zekeriya adamın amacını anlamıştı. Adam olay çıkarıp bedava benzin alma peşindeydi. Bu ilk defa olmuyordu. Böyle uyanıklar çok geliyordu benzinliğe. Para vermeden kaçanlar, sonra veririm diyenler, bankadan çekip geliyorum diyenler, birde böyle dövüşüp bedava benzin derdinde olanlar. Zekeriya gün içinde bin türlü insan ile karşılaşıyordu. Yaşadıkları bu olaylara göre kendi çaplarında çözüm üretiyordu Zekeriya ve arkadaşları.

Zekeriya, arkadaşı mümtaza göz işareti yaptı. Bu işareti mümtaz anlamıştı. Zekeriya adamı laf ile oyalarken, mümtaz arabadan sessizce kontağı aldı.

Sonra Zekeriya adama. Bekle ben patrona durumu söyleyip geliyorum diyerek içeri gitti. Etrafta kimse kalmamıştı. Burası orman yolunda tenha bir istasyondu. Gelen giden fazla olmazdı. Özellikle akşamın bu saatlerinde. Saat dokuza 10 vardı. Adam sağa sola baktı, tam kaçmalık ortam oluşmuştu. Hızlıca arabasına atladı. Elini kontağa atınca öylece afallayıp kalakaldı. Kontak yok. Nerde bu lanet anahtarlar. Diye mırıldandı. Ceplerini yokladı, arabanın altına baktı, istasyonun sağına soluna baktı. Yok işte yok. Diye söylendi. Kesin bunlar aldı, ben şimdi size gösteririm diyerek, arabanın bagajında duran kalın sopayı eline aldı.

İstasyonun içine doğru koşarak ilerledi. İçerde kimse yoktu. Sağa sola bakındı. Neredesiniz lan. Diye bağırdı. İçeri açılan demir bir kapı vardı. Oradan müzik sesi geliyordu. Bir tekme ile kapıyı açıp içeri daldı. İçeri zifiri karanlıktı. Bir anda kafasına inen sert cismin parıltısını görebildi. Gözleri kararıyordu adamın, zigzaglar yaparak dışarı çıkmaya çabaladı, ama kapıya varmadan yığılıp kaldı. Kafasından sızan kan yere yayılıyordu. Zar zor sesleri duyabiliyordu. Bir ses, arabayı hallet. Bende bunu halledeyim dedi. Bir şey adamı ayaklarından tutup sürüklemeye başladı. O an seslerde kesildi adam tamamen bayılmıştı.

Yakup, uzun süredir direksiyon sallıyordu. Mardin’den İstanbul’a, babasının cenazesi için gidiyordu. Mardin’de uzman çavuştu Yakup. Bolu’yu yeni geçmişti, benzininin bittiğini fark etti. Bulunduğu yer Köroğlu dağları mevkiiydi. Sağı solu ormandı. Bir süre ilerledi ancak hiç benzinlik göremedi. Tam ümidini kesmişken ilerde bir istasyon olduğunu fark etti.

Burası Zekeriya’nın çalıştığı istasyondu. İstasyona girdi. Ancak ortalıkta kimsecikler yoktu. Saat gece yarısını çokta geçmişti. Herhâlde İçerdelerdir bir bakayım diye düşündü. Arabadan inip içeri doğru yöneldi Yakup. Kapılar kilitli idi. İçeriye camdan göz gezdirdi. Karanlıktı, kimse yoktu. Kahretsin burada kimse yok. Dedi. Yola doğru baktı, sızlanarak. En iyisi bir yardım çağırmaktı. Elini telefonuna attı, çekmiyordu. Aksilikler üst üste geliyor lanet olsun. Dedi.

Çok sıkışmıştı, karnına da sancılar giriyordu stresten. Bir tuvalete bari girip rahatlayım dedi. Sağa sola bakındı. Wc levhası istasyonun arka tarafını gösteriyordu. Acele ile arkaya dolandı. Burada havayı pis bir koku sarmıştı. Midesi bulandı Yakup’un. Eli ile ağzını tuta tuta tuvalete girdi. Zar zor işini gördü. Dışarı çıktı.

O an gözüne hemen tuvaletin yanında bulunan paslı eski kapının önündeki bir leke ilişti. Yağ lekesi miydi bu?

Telefonun fenerini yakıp eğildi. Lekeyi dikkatlice inceledi. Leke kana benziyordu. Hayvan kanı mı bu? Diye söylendi. Sonra, banane neyse ne dedi. Geri arabasına doğru gidiyordu. Ama askerlik damarı yine rahat durmuyordu. Kafasına kan takılmıştı. Bu ne kanı deyip duruyordu, kafasındaki ses.

Geri kanın olduğu yere gitti. Fenerle iyice inceledi. Ya bu insan kanıysa? Dedi. Kanı dikkatlice inceledi. Kan sürünen bir varlığa ait gibi iz bırakmış, kesik kesikte olsa ileride ormana doğru gidiyordu. Takip etmeye başladı. Eğilerek yavaş yavaş kanın gittiği yere ilerledi. Elini beline attı, silahını çıkardı. Ne olur ne olmaz diye emniyetini açtı. Ne ile karşılaşacağını bilmiyordu Yakup. Bu sebepten tedbirli olmak gerek diye düşündü.

Kan izi bir ağacın yanında bitiyordu. Gözüne kurumuş ağacın dallarında beyaz bir şey ilişti. Bu bir bez parçasına benziyordu. Fenerle iyice bakınca bunun beyaz bir gömlek olduğunu fark etti. Gömlek üzerinde de kan izleri vardı. Yakup’un merakı ve şüpheleri giderek artmaya başlamıştı.

Eli ile gömleğe uzanmaya çalıştı. Gömlek biraz ilerde idi eli yetişmiyordu. Biraz daha ileri gitmeye zorladı. O an ayağı altındaki toprak kaymaya başlamıştı. Aşağısının uçurum olduğunu son anda fark etti Yakup. Ağaç uçurumun kenarında duruyordu. Karanlıkta bunu anlayamamıştı. Dengesini sağlamaya çalıştı ama sağlayamıyordu. O an gözüne sağ taraftan uçurumun karşısına uzanan çelik bir halat ilişti. Halattan tutmak için elini uzattı, halatı da tuttu amma, nemli çelik halat ellerini kaydırdı. O an büyük bir hızla aşağıya düşmeye başladı Yakup.

Az sonra öleceğim diye düşünüyordu. Sağ eli sert bir kayaya çarptı. Can acısıyla şiddetli bir ah dedi. Sonra bir an düşüşü durdu. Sert bir kayaya takılmıştı. Kaya tam böğrüne gelmişti. Yakup acı ile bayılmıştı. Ne kadar baygın kaldı bilemiyordu. Kendine acılar içinde geldi. Sağ kolunu hareket ettiremiyordu. Yavaşça koluna baktı. Çok kötü kırılmış kemiği dışına çıkmıştı. Böğrü ezilmiş deliniyordu sanki. Taşa tutunarak zar zor ayağa kalktı.

Silahını aradı gözleri, silahı fırlamıştı düşerken. Bu zifiri karanlıkta onu nasıl bulacağım diye düşündü. Etrafı aradı ama bulamadı.

Sürünerek uçurumun dibine kadar indi sonunda. Yukarı tekrar çıkması imkânsız görünüyordu. Kafasını yukarı kaldırdı. Çelik halat ay ışığında parlıyor, uçurumun diğer yamacına doğru gidiyordu. Halattan bir köprü gibiydi. Zar zor ormanın içinde ilerlemeye başladı. Sessiz ve ürkütücü ormandan garip garip sesler geliyordu. Hayvan sesi, kuş sesi, ıslık sesi.

Yakup hem korkuyor hem de son derece keskin acılar hissediyordu. Bir dal parçası gözüne ilişti. Oturdu, tişörtünden bir parça yırttı. Kolunun kırık yerine destekledi tahtayı. Sıkıca sardı. Bu onun acısını biraz hafifletmişti. Kulağına az ilerden bir dere sesi ilişti. Susamıştı. Hem elini yüzünü yıkamak rahatlatabilirdi. O tarafa doğru ilerledi. Dereye ulaşmıştı. Küçük bir dereydi bu. Suyun tadına baktı, fena değildi. İçilebilirdi. Biraz içti. Sonra elini yüzünü yıkadı. Orada biraz oturup rahatladı. Sonra anayolu bulurum ümidi ile dere boyunca ilerledi.

Uzun süre dar vadide ilerledi ama ağaçlardan başka bir şey yoktu. Gözüne dere üzerindeki tahta köprü ilişti. Karşıya geçti. Az ilerden hafif bir müzik sesi gelmeye başladı. Bu Yakup'u sevindirmişti. Koşarak sesin geldiği yere ilerledi.

Karşısında orman içinde eski bir kulübe vardı. Yaklaştı, içerden müzik sesi geliyordu. Kapıyı sertçe vurarak, bağırdı. Hey! lütfen açın? Diye seslendi.

O an müzik sesi kesildi. Bir süre kapı açılmadı. Sonra hafifçe aralandı. Kapıdan bakan sarı saçlı, kısa boylu bir kızdı. Kimsin? Ne istiyorsun? Burada ne işin var? Diye sorular sordu.

Yakup, yaralandım. Yolumu kaybettim. Yardım edin. Lütfen. Kötü biri değilim. Diye cevap verdi. Elini gösterdi. Kolum kırık dedi. Bekle bir dakika diyerek, kapıyı geri kapattı kız.

Aradan 10 dakika geçmişti. Kapıyı uzun boylu, kalıplı bir genç açtı. Bu Zekeriya'ydı. Kardeşim olanları anlattı. İçeri gel. Bakalım şu yaralarına. Sonrada bir hastaneye gideriz olmazsa. Diyerek içeriyi işaret etti. Ortada bir masa kurulmuştu. Evin içi dağınık bir durumdaydı. İçerde ağır bir koku vardı. Masanın kenarına oturmuş yaşlı saçı sakalı karışmış bir adam vardı. Diğer odadan hareketleri düzensiz, biraz deliye benzer bir adam daha çıktı.

Bu kim? Ne istiyor? Diye sordu. Ağızlarından salyarak akarak. Zekeriya ona bağırarak. Sen içeri git lan. Ben çağırana kadarda gelme. Diyerek azarladı onu.

Yakup’a, gel otur dedi. Koluna baktı. Kız Kardeşine, içerden sargı bezi getir. Birde dolaptan rakıyı getir dedi. Yakup, rakı ne için dedi. Merakla. Adam cevap vermedi.

Üzerini çıkar dedi. Yakup çıkardı. Kolundaki bezi çözdü Zekeriya. Odun parçasını kenara koydu. Sonra rakıyı açıp biraz kafasına dikti. En iyisinden bu, al iç biraz dedi. Ben içki kullanmam. Dedi Yakup. Peki sen bilirsin dedi Zekeriya.

Sonra rakıyı Yakup’un kolundaki yaraya boşalttı. O an Yakup’un deli gibi canı yanmıştı. Sen ne yapıyorsun be adam diye bağırdı. Gülerek, iyi olur, mikropları ölür. Dedi Zekeriya. Sonra kalkıp içeri gitti. Elinde bir satır ile geri döndü.

Yakup korkmuş gözlerle Zekeriya’ya bakıyordu. Başında durdu. Satırı kaldırdı. Sonra sertçe indirdi. Yakup yapma diye çığlık attı. Tahtayı ikiye bölmüştü Zekeriya. Bunu görünce utanarak sustu Yakup. Satırı kendine vuracak sanmıştı. Böldüğü tahtanın bir parçasını geri Yakup’un koluna iliştirdi. Sıkıca temiz bezle sardı. Hadi geçmiş olsun dedi. Biraz dinlen, sabaha hastaneye gidelim, gece gece yola çıkamayız dedi.

Elinde bir bardak meyve suyu ile geldi kız. Al bunu iç iyi gelir dedi. Yakup alıp bir dikişte içti. Açmışın? Diye sordu kız. Yakup evet der gibi kafa salladı.

14 dakika sonra bir tabak et yemeği ile geldi kız. Yakup buna sevindi, masaya oturdu yemeğe yumuldu. Çok lezzetli olmuş eline sağlık dedi kıza. Kız gülerek, afiyet olsun dedi. Tam yemeye devam ediyorken garip bir şey gördü tabakta. Bu şey insan parmağı mıydı? Olamaz evet gerçekten bir parmak. İçi bulandı hemen kusmaya başladı. Allah kahretsin bu ne diye bağırdı.

Kendini topladı. Siz kimsiniz neler oluyor burada diyordu. Başı dönmeye başladı. Sendeleyerek mutfak kapısına kadar gelip dayandı. Allah'ım yardım et neler oluyor diyordu. O an mutfak kapısının aralıklı kısmından içeriyi gördü.

Ortada büyük bir masa ve üzerinde yatan kanlar içindeki adamı gördü. Aman yarabbi dedi. Az önceki deli gibi olan adam elinde satır adamı parçalıyordu. Ve kestiği parçaları tencerelere ayırıyordu.

Yakup'u gördü. Ona gülerek seslendi. Nasıl? Beğendin mi? sana en güzel yerinden hazırladım. Dedi. Yakup içtiği şeyin etkisi ile artık daha fazla durmayarak, oraya bayılıp düştü.

Kendine geldiğinde, sandalyeye bağlanmış oturuyordu. Karşısında masanın etrafına toplanmış ağızları kanlı deli gibi et yiyen aileyi gördü. Kız adamın kesik ve haşlanmış kafasını elinde tutarak, Yakup'a döndü.

En lezzetli yerleri de gözleri ve kulakları diye, eliyle kafayı işaret etti. Manyaklar diye bağırdı Yakup. Hepiniz kafayı yemişsiniz. Dedi. Yakup bağlı ellerini kurtarmak için ellerini oynatmaya başladı. Bunu fark eden Zekeriya, ona yaklaşıp bir tokat attı. Hiç zorlama, yârin dolapta yerini alacaksın. Dedi.

Onu sırtlayıp aşağı inen merdivenlere yöneldi. Kiler gibi bir yere getirdi bir çuval gibi yere attı Yakup'u. Yakup zar zor yağa kalktı. Kapıya koştu. Ama kapı demir ve ağırdı içerden açılacak bir yeri de yoktu. Sonra sağa sola baktı karanlıkta. Ne cam ne pencere vardı. Bağlı ellerindeki ipi kesecek bir yer bir nesne aradı bulamadı. O an bir inilti geldi kulaklarına odanın köşesinde kasaların arkasında bir bacak gördü. Sessizce yaklaştı. Bu bir kadındı. Ağzı bağlanmış üzeri kan içindeydi. Yavaşça eğilince göz göze geldiler. Kadının gözlerinde korku vardı. Titriyordu korkudan.

Ağzı ile kadının ağzındaki bezi çekti Yakup. Kadın çığlıklar atmaya başladı. Yakup sus sus diyerek bağırdı. Kadın susmuyordu. Ağzı ile ağzına bastırıp susturdu. Bir süre öpüşür vaziyette bekledi. Kadın susmuştu. Sonra çekildi. Allah'ın sapığı dedi kadın. Bağırıp duruyorsun, hepsini buraya getireceksin dedi Yakup. Ne yapsaydım ellerim bağlı. Susmuyorsun. Mecbur kaldım. Bunlar manyak, bizi kesip yiyecekler, bunlar insan yiyor, gözlerimle gördüm dedi kadın.

Yakup biliyorum, bende gördüm dedi. Kadın ağlayarak ne yapacağız, buradan nasıl kaçacağız dedi. Yakup kadının ellerini gösterip, dişinle şunu açabilir misin? dedi. Kadın denerim dedi. Bir süre zorlandıktan sonra Yakup'un ellerini çözdü. Yakup kadının ellerini çözdü.

O an gelen biri olduğunu fark etti. Hemen yere uzandı ellerini arkasına götürdü. Bayılmış numarası yaptı. Deli adam içeri girdi. Kadına yaklaştı. Kadın o anda bağırmaya başladı. Elleri ile adam vuruyordu. İmdat, yardım et diye Yakup'a haykırdı. Ama Yakup hiç hareket etmedi. Kurtulmak için buna mecburdu.

Sonra adam kadını sırtlayıp dışarı yöneldi. Kadın yalvarıyordu, Yakup ile göz göze geldiler.

Yakup üzgünüm diye fısıldadı. Kapı yavaş yavaş kapanıyordu, Yakup koşarak ayağını arasına soktu. Adam arkası dönük merdivenleri çıkıyordu. Kadının bağırışından Yakup'u fark etmedi.

Adam gidene kadar bir süre bekledi, sonra merdivenlerden usul usul çıkmaya başladı. Gözü ile sağda solda bir alet arıyordu. Kendine silah yapabilecek bir alet arıyordu. Gözüne uzun demir bir çubuk ilişti. Bu işini görebilirdi. Eline aldı gayette ağırdı. Elinde demir çubukla sine sine, merdivenleri çıktı. Göz ucu ile içeri baktı.

Dış kapı ile merdiven arasında en fazla 5 adım vardı. Ancak arada geçmesi gereken. Zekeriya vardı. Hızlı hareket ederse kendini dışarı atabilirdi. Sonrası Allah kerim diye düşündü. Bu tek şansı olabilirdi. O an mutfaktan az evvelki kadının çığlıkları geliyordu. Az sonra çığlıklar kesik kesik böğürme seslerine dönüştü. Bir süre sonrada tamamen kesildi. Biraz sonrada elinde kadının kesik kafası ile sarışın kız odaya dans ederek ve şarkı söyleyerek girdi. Kızın etrafında tüm aile toplanmış mutluluktan dans ediyorlar, deli gibi hareketler yapıyorlardı.

Fırsat bu fırsat diyen Yakup, hızlı bir şekilde dış kapıya fırladı. Tam kapıya gelmişti, hatta açmıştı ki, eline deli adam yapıştı. Bu kırık eliydi canı felaket yanmıştı. Bu can acısı ile elindeki demir sopayı, adamın kafasına var gücüyle geçirdi. O anda adamın kafasından kanlar fışkırdı, yere serildi. Yakup dışarı çıkmıştı.

Var gücü ile ormanın derinliklerine koşuyordu. Arkasındansa Zekeriya ve kız kardeşi deli gibi sesler çıkarıp onu kovalıyorlardı. Bir süre sonra sesler kesildi. Arayı açmış, ormanın derinlerine dalmıştı Yakup. Biraz ilerledikten sonra, aştığı tepenin ardından bir ana yola ulaştı. Kurtuldum diye sevindi. Derin bir oh çekti. Yoldan geçecek bir araba beklemeye başladı.

20 dakika sonra uzaktan 2 çift far göründü. Bu beyaz bir pikaptı. Yakup can havli ile hemen yolun ortasına atıldı. Pikabı durdurmayı başarmıştı. İçinden inen yaşlı adam, heyecanla Yakup’a yaklaştı.

Ne oldu sana evladım? Bu ne hal? Diye sordu. Amca gidelim, yolda anlatırım. Hemen jandarmaya haber vermeliyiz, dedi Yakup. Tamam evladım tamam bin arabaya diyerek acelece arabaya bindi adam. Artık yavaş yavaş uzaklaşıyorlardı, o lanet ormandan.

Anlatmaya başladı Yakup. Bu ormanda bir ev buldum. İçindeki yaşayanlar sapıklığın zirvesinde insanlar. Onlar insan yiyenler. Adam, duydukları karşısında şok geçirmişti.

İnsan mı? Yiyorlar? Dedi. Kısık bir sesle. Sonra arabayı durdurdu. Elinde siyah bir şey vardı adamın. Yakup ona baktı. Bu bir şok makinesiydi.

Sonra Yakup'a dönerek, lezzetli miymiş bari? Dedi. O an Yakup boynuna gelen şok darbesiyle olduğu yere yığıldı. Yaşlı adam çıkardığı telsiz ile konuşmaya başladı.

Geri zekâlılar bir adama sahip çıkamamışsınız. Ben olmasam hiçbir işe yaramazsınız siz Zekeriya. Dedi. Sonra gaza bastı, Araba uzun yolda karanlık gecenin içinde gözden kayboldu.